

ตอนที่ ๑๓ บ้ายเรเนียนและทองคำ

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่าน สำหรับวันนี้ยังเป็น ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ การป่วยไข้ไม่สบายของผมนั้นก็ยังเป็นปกติ เมื่อเช้านี้หมอให้น้ำเกลือไป ๑,๐๐๐ ซี.ซี. แต่ว่าอาการทางร่างกายยังโลเลอยู่มาก วันนี้ถ้ามีการขากเสลดกระแห่แอมไอก็ต้องขอภัยด้วยเพราะยังอยู่ในระหว่างการป่วยไข้ไม่สบาย แต่พูดวันนี้ก็ขอเล่าเรื่องความบ้าของผมต่อไป "แต่ว่าวันนี้จะเป็นการบ้าเรื่อง แร่ยูเรเนียม"

ความจริงเรื่องแร่ยูเรเนียมนี้ผมก็ไม่เคยสนใจว่าในประเทศไทยจะมีหรือไม่มี แต่ความจริงทรัพยากรต่าง ๆ นี้ผมไม่เคยสนใจเลย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าทำจิตมีกังวล แต่ว่าถ้ามีอะไรกระทบใจเข้าหน่อยหนึ่ง ใจมันก็รู้ของมันไปเอง อาการอย่างนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัท จงอย่าคิดว่าเราดีเลิศ ประเสริฐแล้ว ความรู้สึกหรือคำว่า **ทิพจักขุญาณ** ที่เราได้ ๆ กันนี้มันเป็นเศษผง ๆ เล็ก ๆ ที่พระอรหันต์ท่านได้เท่านั้น แต่ก็ยังดีถึงแม้ว่าเราจะมีความรู้อย่างเปิด

สำหรับเปิดที่เดินได้ บินได้ ดำน้ำได้ ว่ายน้ำได้ก็ยิ่งดีกว่าเปิดพลาสติก หรือว่าเปิดที่เขาทำหลอกไว้ ยังไง ๆ ก็ยังรู้จักคำว่าเดินเป็นยังงี้ ว่ายน้ำเป็นยังงี้ ดำน้ำไม่หมดตัวจุ่มแคหัวก็ถือว่าเป็นการดำน้ำ บินก็ได้ถึงบินสูงไม่ได้ก็รู้จักการบิน ร้องเสียงถึงจะไม่ดังก็รู้จักการร้อง ก็ยิ่งดีกว่าเปิดพลาสติกหรือเปิดปูนปลาสเตอร์ เปิดปูนซีเมนต์หรือเปิดแกะสลักไม้ ซึ่งใช้อะไรไม่ได้เลย

ก็รวมความว่าการฝึกทิพจักขุญาณของพวกเขา ค่อย ๆ ทำไป อย่าประมาท จงอย่าคิดว่าเราดี เราดีเสียแล้วนี่ไม่ถูกต้อง

ถ้าหากว่าท่านจะถามว่า "ความรู้สึกมันเกิดขึ้นได้อย่างไร"

ความจริงผมอยากจะพูดให้ฟัง อยากจะปรารภความจริงว่า พวกท่านนี้หรือบรรดาญาติโยมทั้งหลายนี้เก่งกว่าผมมาก การฝึกวิชานี้มาจาก **หลวงพ่อบาน** แต่ความจริงวิชานี้จริง ๆ นะครับ ผมเริ่มได้มาตั้งแต่อายุ ๗ ปี เมื่อความรู้สึกเกิดขึ้นจะถูกต้องตรงตามความเป็นจริง และก็ไปนอนบ้านไหนคืนแรกจะพบว่าคนบ้านนี้ตายไปแล้วก็คน และทรัพย์สมบัติมีที่ไหน อะไรบ้างที่มีความสำคัญ แต่ที่รู้ที่ผมก็ไม่ได้ทำให้รู้

มันรู้ขึ้นมาเฉย ๆ สำหรับคนตายเวลากลางคืนเขามาแสดงตัวให้ปรากฏ เขาก็บอกเขา
ชื่อนั้นชื่อนี้เป็นอะไรกับเจ้าของบ้าน และก็บอกฐานะความเป็นอยู่ บอกทรัพย์สินนี่เขา
ยังให้ไว้ไม่หมด ลูกหลานยังไม่ทราบ บอกให้บอกด้วย นี่มันก็เป็นความรู้สึก แต่ว่าถ้าคน
ที่ตายไปแล้วเขาแสดงภาพให้ปรากฏ ผมก็ไม่ทราบว่าได้มาจากอะไร

แต่เหตุที่จะฟังทราบได้ในชาตินี้คือว่าท่านแม่บังคับให้ภาวนาว่า
"พุทโธ" ก่อนหลับ ก่อนที่จะหลับจริง ๆ อย่างน้อยต้องว่าให้ท่านฟัง ๓ ครั้งและ
ต่อมาเมื่อโตขึ้นมาแล้วเป็นพระผมก็ใช้อารมณ์สมาธิแบบหนึ่ง คือว่าผมจับ
พระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ที่เรามีความพอใจนั่งก็ตี เดินก็ตี นอนก็ตี ยืนก็
ตี เห็นอยู่ในอกเสมอ เวลาเดินไปไหนผมก็บังคับให้จิตเห็นภาพพระพุทธรูปใน
อก และต่อมาก็เห็นภาพพระพุทธรูปในสมองอีกองค์หนึ่ง ก็เห็นไว้เป็นปกติ ทีนี้
ไฉ่ความสำคัญว่าถ้าเขาพูดอะไรขึ้นมา ภาพนั้นก็ปรากฏกับจิตทันที

ถ้าท่านจะถามว่า "ตั้งเวลาไว้เท่าไร?"

การเห็นภาพพระพุทธรูปก็ตั้งเวลาผมตั้งเวลาไว้เฉพาะที่ว่าง ว่างจากการ
งานต่าง ๆ จิตผมมันเห็นเป็นอัตโนมัติ ถ้าว่างจากภารกิจอย่างอื่นมันจะเห็นภาพพระ-
พุทธรูปเข้ามาทันที ถ้าเดินไปไหนอันนี้บังคับจริง ให้เห็นตลอดเวลาจนกว่าจะเข้าถึงที่
การทำอย่างนี้เป็นปัจจัยทำให้เกิดความรู้สึกตามเสียงเขาพูด ใครพูดว่ายังไงบางทีเราก็ก
สงสัย บางทีไม่สงสัยเห็นภาพนั้นเลย

อันนี้ก็เป็นมาตั้งแต่เด็ก จากเด็กถึงความเป็นพระ แต่ก็คงอย่านี้กว่าเลิศ
หรือประเสริฐ ยิ่งครับ เป็นชั้นอนุบาลเท่านั้น ความดีอันนี้มันจะสลายตัวเมื่อไรก็ไม่ทราบ

และต่อมาก็พูดถึง **แร่ยูเรเนียม** ผมก็จำพ.ศ.ไม่ได้ ถ้าจำได้ก็ไปถาม
เจ้ากรมเสริม ท่านดูว่า พ.ศ.เท่าไรก็ไม่ทราบ ท่านเอาถ้อยคำของพระองค์หนึ่งมาบอก
ว่าที่ลำปางมีแร่ยูเรเนียม ท่านก็เอาแผนที่มาให้ดู ไฉ่เรื่องแผนที่แผนที่นี้ผมไม่เข้าใจใน
มันเลย ผมไม่สนใจ ก็เลยบอกท่านว่า

"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน (พอท่านพูดความรู้สึกมันก็เกิดว่า) ที่ภูเขาลูกนี้มัน
มี ๒ จุด แต่ว่า ๒ จุดนี้มีปริมาณไม่สูงแต่อยู่ตื้น ถ้าเจาะซุดลงไปจะไม่ลึก ถ้าเอา
เครื่องวัดไปทางเครื่องบิน เครื่องวัดจะสั้นมาก เพราะมันอยู่ตื้น ที่ถึงจุดนี้ปริมาณมัน
มาก เกรดเหมือนกัน แต่มันอยู่ลึก เครื่องวัดเข็มจะสั้นน้อย ๆ"

ผมไม่รู้ว่าเขาวัดกันด้วยอะไร ความรู้สึกมันบอกเป็นเข็ม ๆ ผมบอกท่านแล้วผมก็ไม่झेแน่ใจเลย แต่ว่าผมมั่นใจว่าความรู้สึกเป็นยังไงผมบอกตามนั้นผิดก็ผิด ถูกก็ถูกผมไม่ได้ตั้งใจจะโกหก ผมนึกว่าท่านเจ้ากรรมเสริมท่านจะไม่ไป รุ่งขึ้นตามเย็นท่านกลับมาบอก

"ไปแล้วครับและก็เป็นตามนั้นจริง ๆ"

ผมก็เลยมีความมั่นใจบอก โอหนอ...ความรู้สึกที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานนี้มีคุณมีประโยชน์มาก ต่อมาก็คุยกันถึงเรื่องแร่ยูเรเนียมมีที่ไหนบ้าง ผมก็บอกท่านว่า

"เอายังงี้ดีกว่า รู้แค่นั้นยังงี้ ๆ เราก็ทำไม่ได้ และเรายังไม่ทราบว่าใครเขาจะเอาแร่ยูเรเนียมขึ้นมาได้"

พอกลับมาถึงวัด ไล่เรื่องต่าง ๆ นี้คุณทั้งหลาย ถ้ามันสะดุดนิดเดียวจิตมันมีสภาพจำ จิตจำได้ผมนะเลิกจำ แต่มันจะจำของมัน ก็เป็นอันว่าเมื่อมาถึงวัด อารมณ์เดิมยังค้างอยู่ พออารมณ์สงบใจสบาย ไม่ใช่ นั่งสมาธินะครับ คือนั่งเล่น ๆ ลมพัดเย็น ๆ ใต้ต้นสะตือ ก็มีความรู้สึกเกิดขึ้นว่า **แร่ยูเรเนียมมีที่ไหนบ้าง เวลานั้นมันมีความรู้สึกเฉพาะจุดใหญ่ ๆ จริง ๆ ปริมาณสูงมากมีถึง ๑๖ จุด ในประเทศไทย** และอารมณ์จิตก็บอกเหมือนกันจุดย่อย ๆ ยังมีอีกเยอะ ชี้เกี่ยจะรู้ ถ้ารู้ไปก็แค่นั้นแหละ ไม่ได้มีประโยชน์อะไร คือไม่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์สำหรับผม ผมเอามาไม่ได้ และคนไทยที่มีความสามารถผมก็ยังไม่ทราบว่าใครแต่ต้องมีแน่

ปีนั้นจำได้ปีที่รู้สึกหนัก ที่รู้ว่าแร่ยูเรเนียมมีมาก คงจะเป็น พ.ศ. ๒๕๑๖ ละมั้ง ผมจำวันเวลาไม่ได้ ไม่ได้จำ แต่ว่าเมื่อ ปีพ.ศ. ๒๕๑๖ ความวุ่นวายเกิดขึ้นในกรุงเทพฯ ผมก็มีความรู้สึกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คิดว่าในประเทศไทยนี้ไม่มีใครบ้างใหม่ที่เขามีความสามารถเรื่องแร่ยูเรเนียม ถ้ามีก็จะดีมาก ความจริงผมมีความรู้สึกที่ผมอยากจะพบคนที่มีความรู้ความสามารถ เรื่องเอาแร่ยูเรเนียมขึ้นมาใช้และนี่ก็มั่นใจว่าถ้ามีจริง ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดลใจบุคคลนั้นมาพบภายใน ๓ วัน

แต่ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์วันที่สามเมื่อนอนเล่นลมพัดเย็น ๆ ใต้ต้นสะตือเหมือนกัน เวลานั้นกระแสไฟฟ้ามันก็มีต๊อ๊กต๊อ๊ก ๆ กลางวันเขาก็ไม่ค่อยจ่าย จ่ายกลางคืนเป็นต้น และก็กำลังกระแสไฟฟ้าก็น้อย เราก็ต้องไปพักอาศัยลมธรรมชาติโคนต้นไม้มันสบาย ก็มีผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณจะไม่ถึง ๔๐ รูปร่างขาวหน้าตาดี นั่ง

รถเมล์ผ่านมา เมื่อรถเมล์มาถึงหลังวัดท่านก็ลง ลงแล้วก็เดินเข้ามา ความจริงคนนี่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย หน้าตาท่านดี อธิษาศัยท่านดีมาก เป็นคนนึ่มนวลน่ารัก พูดจาที่ดี คุยไปคุยมาผมก็สงสัยในท่านว่าท่านผู้นี้เป็นใคร ไม่เคยรู้จักมาก่อนแล้วมาก็ไม่แสดงว่าจะมีฐานะอะไรสักอย่าง มาคุยเฉย ๆ ก็เลยสงสัยว่าคนนี้จะมีความสามารถเรื่องแร่ยูเรเนียมไหม ก็ถามท่านว่า

"ท่านเคยศึกษาเรื่องนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาจากพื้นดินไหม?"

พอพูดเรื่องแร่ท่านบอก "โอ หลวงพ่อครับผมเรียนเรื่องนี้มาโดยตรงจากต่างประเทศ แร่ทุกประเภทผมมีความเข้าใจ ผมศึกษาเรื่องแร่ สำหรับยูเรเนียมนี้เราเอาขึ้นมาได้ครับ เอาขึ้นมาได้แน่ และมีประโยชน์ ผมสามารถเอาขึ้นมาได้ เพราะว่าผมเรียนและก็ฝึกเรื่องนี้มาโดยตรงจากต่างประเทศ"

รวมความว่าท่านทั้งเรียนท่านทั้งฝึกท่านมีความมั่นใจ แต่ท่านบอกว่า "ถ้าจะนำขึ้นมาต้องเพิ่มค่ากระแสไฟฟ้ากำลังไฟฟ้ามากกว่านี้ครับ เพราะกำลังไฟฟ้าแค่นี้ไม่พอใช้ ต้องใช้กระแสไฟฟ้าเป็นจังหวัด ๆ ให้รั้งสีมันห่อตัว"

ผมก็ขอพูดทิ้งไว้ตรงนี้ เป็นอันว่าก็ปลื้มใจว่า เอ๊ะ! ประเทศเราคนที่มีความสามารถยังมีอยู่ ฉะนั้นในเมื่อโอกาสดี จังหวัดถึง กาลเวลาก็มาถึง แร่ยูเรเนียมคงทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติมาก

หลังจากนั้นต่อมาถอยหลังจาก พ.ศ. ๒๕๒๗ ไปประมาณ ๒-๓ ปี ผมก็จำไม่ได้ ผมก็ไม่ค่อยสบาย ร่างกายมันก็ทรุดโทรมป่วย ๆ นั่งรับแขกวันนั้นเป็นการบังเอิญ ญาติโยมพุทธบริษัทไม่ค่อยจะมีใครมา มีญาติโยมผู้ใหญ่คือผู้เฒ่ามาทั้ง ๓-๔ คน แล้วก็เดินทางกลับ แต่ว่าท่านผู้เฒ่า ๓-๔ คนจะกลับ ก็มีเด็กสาว ๆ เธอหน้าตาดี แต่งงานแล้วหรือยังไม่ทราบ เธอบอกว่าเธอเป็นนักศึกษาจุฬาลงกรณ์ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ใช่หรือไม่ใช่ เป็นคำบอกเล่าของเธอ เรื่องคนนี่ผมก็เกี่ยวข้องสงสัย เขาว่ายังไงก็ว่าตามนั้น เธอมาถามว่า

"หลวงพ่ोज้าคะ (พูดแก่น่ารัก) ประเทศไทยมีแร่ยูเรเนียมไหม?"

ก็บอกเธอว่า "ฉันไม่ได้สำรวจละเอียด แค่วางใจเท่านั้น ทราบว่าแหล่งใหญ่ ๆ ของเรามี ๑๖ แห่ง และก็เป็นที่ยูเรเนียมที่มีคุณภาพสูงกว่าต่างประเทศเขา"

แล้วเธอก็ถามต่อไปว่า "ที่หลังจังหวัดอุทัยฯ นี่มีไหมหลวงพ่อ?"

ตอนนี้ผมก็เล่นเพลงเดา ผมก็ถามว่า

"หนู คณะของหนู ๕-๖ คนนี้ไปพบมาแล้วใช้ไหมที่หลังจังหวัดอุทัย?"

พวกเธอก็พากันหัวเราะบอกว่า "ใช่เจ้าค่ะ" ถามว่า "หลวงพ่อทำไมจึงรู้?"

ก็เลยบอกว่า "หลวงพ่อคนแก่ก็เดา ๆ"

ถ้าเธอปรารถนาที่ไหนแสดงว่าเธอไปมาแล้วจากที่นั่น เธอก็บอกไปมาแล้ว

ก็เลยยอมรับว่า **ในปีหลังจังหวัดอุทัยออกไปนั่นหมายถึงว่าถึงแม่น้ำเมยไปเลย
นะพุ่งตรงออกไปเลยหรืออาจจะใกล้เมืองกาญจน์ก็ได้ มียูเรเนียมขนาดหนัก
เป็นปริมาณสูงกว่าที่อื่นและเกรดดีมาก**

ก็รวมความที่ผมพูดเรื่องนี้นะ อันนี้เป็นความบ้าส่วนหนึ่ง แต่บ้าลับ ๆ
ไม่มีใครเชื่อว่าบ้ามาก ๆ เหมือนกับบ้าน้ำมันเพราะบ้าน้ำมันถวายพระพรแต่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและกึ่งเป็นหนังสือ เลยบ้ายาวไปหน่อย บ้าไกล บ้ายาว
บ้ามีปริมาณสูง แต่ก็ไม่เป็นไร พอพ.ศ. ๒๕๒๔ ผมก็เลิกบ้า หยุดการบ้า และผมก็มาบ้า
กระตุ่มกระตึ่ม ๆ เรื่องแร็ยูเรเนียม และต่อมาก็เรื่องทอง สิ่งนี้ผมสนใจจริง ๆ อย่างอื่น
ผมไม่มีความรู้กับเขา พวกแร่ต่าง ๆ มันมีค่าอย่างไรผมไม่รู้ถ้าให้ผมไปชุดแร่ ผมก็เสีย
แรงเปล่า ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมไม่รู้ค่าของแร่ มันเหมือนกับไก่ไม่รู้ค่าของเพชรและ
พลอย เห็นก็เป็นเห็นธรรมดา

แต่สิ่งที่ผมสนใจมากที่สุดก็คือทองคำธรรมชาติหรือทองคำที่เขาถลุงหลอม

แล้ว แต่ว่าทำเป็นสร้อยหรือไม่ทำก็ตามว่า **"ในพื้นที่ภิกพภายใต้แผ่นดินของเมืองไทย
นี่มีไหม?"**

ในเมื่อความสงสัยเกิดขึ้น อารมณ์ดวงหนึ่งก็เกิดขึ้น "จะยุ่งทำไมนะ เรื่อง
นี้มันเป็นเรื่องของโลก และเราถ้าติดอยู่ในภาวะของโลก เราก็ไม่สิ้นทุกข์ ยังจะต้องเวียน
ว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราควรจะวางอารมณ์เสีย ไม่ควรจะยุ่ง รู้ไปก็ไม่ใช้เรื่อง" แต่ต่อมา
อารมณ์หนึ่งมันก็เกิด

อารมณ์หนึ่งมีความรู้ดีกว่า **"รู้ไว้ใช้ว่าใส่ป่าแบกหาม"** ตามคติของ
โบราณ รู้ไว้จะเป็นอะไรไปจะได้ทราบว่าทองคำธรรมชาติมันก็เป็นโลหะประเภทหนึ่ง ซึ่ง
ความจริงแล้วถ้าคนไม่นิยมมันก็ไม่มีค่าอะไร เป็นโลหะประเภทสี่เหลี่ยม ๆ และความ
จริงโลหะที่เป็นสี่เหลี่ยมไม่ใช่ทองคำก็เยอะไป เวลาเขาทำกันก็ทำกันได้ดีสัวยกว่าทองคำ

แต่ว่าคนไปยอมรับว่าทองคำมีค่าสูง ฉะนั้น ทองคำจึงมีความสำคัญสำหรับโลกอยู่มาก
ทุกประเทศถือทองคำเป็นสำคัญ จะซื้อข้าวซื้อของกันก็ถือว่าต้องทองคำเข้าไป
แลกเปลี่ยน

ก็เป็นอันว่าใจจิตดวงนั้นมันก็บอกมีความรู้สึกควรจะรู้ แต่ผมก็เก็บอีก
ดวงหนึ่งบอกอย่างงี้เลย นี่อารมณ์ของคนไม่เสมอกันนะคุณนะ

บรรดาท่านที่รับฟังและญาติโยมพุทธบริษัทดูอารมณ์ให้ดี คืออารมณ์
หนึ่งมันต้องการจะรู้ เมื่อต้องการจะรู้ขึ้นมาแล้ว ความโลภมันจะมีไหม แต่ว่าผมขอ
ยืนยัน ความโลภอย่างอื่นอาจจะมี มีหรือไม่มีก็ไม่ทราบ แต่ว่าความโลภเรื่องชุดทองคำ
ไม่มีแน่ ผมจะเล่าเรื่องราวชุดทองคำของท่านหนึ่งมันก็ยาวเหยียดเกินไป ขอเล่า
เรื่องนี้ไปก่อน ที่หลังถ้านึกได้ก็คุย

เป็นอันว่าวันนั้นก็ตัดอารมณ์ ต่อมาหลังจากนั้นแล้วไม่นานมันเป็นเวลา
กาลประมาณเดือน ๗ เขาเรียกว่าเดือน ๗ ก็แล้วกัน ไข่เดือนพฤษภาคม มิถุนายนะไม่ต้อง
พูดกัน เอาเดือนแท้ ๆ คือเดือนไทยแท้ ๆ คือเดือน ๗ ก็มีภารกิจไปดำเนินสะดวกคือไป
บ้านคุณเฉลิม คงทอง เธอนิมนต์ประจำปี แต่ว่าเวลานี้ไม่ได้ไปมา ๒ - ๓ ปีแล้ว ไม่ไหว
จริง ๆ อยู่ที่วัดนี้แค่ลงสอนกรรมฐานยังไม่ไหว ถ้าเดินทางไกลขนาดนั้นก็แย่ใหญ่ก็
ต้องงด

ไปบ้านคุณเฉลิม คงทอง แล้วก็เลยไป **จังหวัดชุมพร** ไปที่อำเภอท่าน
แตะ (น่าจะกลัวเขาเรียกว่าอำเภอท่าตะนะ) ก็ไปหมู่บ้านใกล้ ๆ ซึ่งหมู่บ้านไม่โต ตัว
อาคารก็ไม่โต ไปที่นั่นเขามีการไหว้ประจำปี ทำบุญประจำปีกัน ประเพณีการทำบุญ
ประจำปีเพื่อความอยู่เป็นสุข ก็ไหว้เจ้าที่เจ้าทาง ไหว้เทวดา ไหว้พระ เป็นของธรรมดา
ของคน แต่ว่าคนจะคิดว่าไหว้เทวดาเป็นของไม่ดี เป็นเรื่องของท่าน แต่ก็จงอย่า
ลืมว่าพระพุทธเจ้าสอนไว้ในอนุสสติ ๑๐ ประการในพระกรรมฐาน มีเทวดานุสส
ติ การนึกถึงเทวดาไว้ด้วย ฉะนั้นผมถึงเห็นว่าคนทั้งหลายเหล่านั้นเขาทำไม่ผิด

เวลาที่เขาบูชากันเขาก็นิมนต์ผมไปนั่ง ผมก็ไป ในเมื่อเขานิมนต์ไปเราก็
ไม่เสียหายอะไร เขานั่งก่อนที่เขาจะไหว้ศาล เขาจะไหว้เทวดา เขาก็ไหว้พระก่อน ผมก็
นึกในใจว่าผมเป็นพระดีพอที่เขาจะไหว้แล้วหรือยังก็ไม่ทราบ เพราะผมเองไม่มี
ความรู้สึกว่าผมเป็นคนดี

ขณะที่เขาไหว้เขาบูชาเขาสวดกันมันก็ใช้เวลา และเวลาที่ต้องใช้ เวลาใช้นานอยู่ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง กว่าพิธีกรรมเขาจะเสร็จ ผมก็ไม่มีเวลาจะคุยกับใคร เขาว่านวยกกันอยู่ ผมก็นั่งเฉย ๆ เวลานั้นมีความรู้สึกว่ามีเทวดา ๔ องค์ เรื่องเทวดานี้ผมเชื่อ ๔ องค์ท่านก็ประกาศตัว ท่านบอกว่า

"องค์นี้คือท้าวเวสสุวรรณ องค์นี้ท้าวธตรฐ องค์นี้ท้าววิรุฬหก องค์นี้ท้าววิรุฬักษ์ เป็นท้าวมหาราชทั้ง ๔"

ท่านมาท่านก็ถามว่า "พระคุณเจ้าสงสัยเรื่องปลาในทะเลชับไช้ไหม?"

เรื่องปลาในทะเลชับมันเป็นอย่างนี้

มีหนองอยู่เป็นหนองใหญ่ มีน้ำตลอดเวลา มีปลาชุมมาก เป็นที่หากินของชาวบ้านเลี้ยงชาวบ้านได้ดี แต่ว่าปลาตัวที่ตั้งใจเลี้ยง ไม่ตั้งใจเลี้ยง ผมก็ไม่ทราบ แต่ว่าชาวบ้านก็ไปจับเอามากิน ต่างคนต่างก็จับเอามาแค่พอกิน ไม่ซื้อไม่ขาย

วันหนึ่งท่านผู้มีสติต่างก็จะทำสวนทุเรียนที่นั่น ท่านก็หวังความร่ำรวยจากหนองใหญ่ที่มีปลามาก ปลาชุมเหลือเกิน ผมก็เดินผ่านไปเห็น แต่ว่าพอเอาเครื่องสูบน้ำ สูบน้ำกว่าจะเสร็จหลายเครื่อง กว่าน้ำจะแห้งใช้เวลาก็เย็น ใกล้เคียง ใกล้เคียง ใกล้เคียง เป็นค่าเลย ต่างคนต่างเห็นปลามากมาย ทุกคนคิดว่าพุงนี้เถอะ ทุกคนตั้งแค้มป์ล้อมไว้ ใครมาเอาไม่ได้แน่ แต่ว่าพอตอนเช้า ปรากฏว่าปลาหายหมด เหลือปลาอยู่ ๓ ตัว นอกนั้นไม่รู้ไปไหน และก็มียายบุญสม เจ้าของบ้านเคยไปที่ถ้าปลา เขาเล็ก ๆ ต่ำ ๆ เป็นถ้าลงไป เธอบอกว่า

"มีโพรงลงไปเคยใช้พะองต่อไปเห็นน้ำ น้ำกว้างขวางมากไม่รู้ไปถึงไหน เคยทำแพหยวกกล้วยลอยไปไม่รู้ที่ที่สุดไปที่ไหน กว้างขวางมาก"

พอเธอเล่าให้ฟังผมก็สงสัยตอนนี้ว่า ใต้ทะเลน้ำจืดอยู่ใกล้ ๆ ทะเลน้ำเค็ม และก็บริเวณนั้นมีปลามาก เธอบอกมีปลามากมายเหลือเกิน ปลามาจากไหน อยู่ได้อย่างไร แปลกใจได้ดิน เรื่องนี้สงสัย ท่านท้าวมหาราชท่านหนึ่งที่ท่านให้นามว่า "ท่านเวสสุวรรณ" ถามว่า "พระคุณเจ้าสงสัยเรื่องทะเลชับไช้ไหม ผมจะพาไปดู"

รวมความแล้วท่านก็พาไปดู ตามความรู้สึกแล้วเหมือนฝัน ว่าท่านไปไหนก็ไปด้วยกัน ลงไปดู โอ...ทะเลชับเขาเรียกทะเลถุก แต่ว่าความจริงที่เขาเรียกทะเล

ซึบ มันเป็นหนองน้ำใหญ่แต่ไม่ใหญ่เท่าปริมาณของน้ำจริง ๆ ภายในนั้นมันกว้างขวางมากมายนัก ปลาตัวเล็กตัวใหญ่ขนาดหนัก ใหญ่ขนาดโลมานี้ก็มีเยอะ

ผมไปพบปลาหมอตัวหนึ่ง ปลาหมอนาเรานี่ ใ๊ฮไฮ! ใหญ่เหลือเกิน จะเทียบกับเรือพายก็เรือหมูขนาดใหญ่ และท่านก็ชี้ให้ดูฝูงปลาหมอกี่มาก ปลาอะไรต่ออะไรก็มาก ปลาช่อนปลาดุกก็เยอะแยะ ปลาเค็มใหญ่ ๆ ใหญ่จริง ๆ ยังนึกในใจว่า ปลาพวกนี้ต้องมีอายุเป็นสิบหรือเป็นร้อยปี ก็ยกนี้ดีใจว่าเธออยู่สถานที่นี้ปลอดภัยแก่เธอมาก

เมื่อผ่านจากที่นั่นไปแล้วท่านก็พาเรือยไปขึ้นจากทะเลใต้ดินขึ้นไปช่วงในระหว่างภูเขาสูงหนึ่งซึ่งมันยาวเหยียดอยู่เหนือพื้นที่ที่ปัก เป็นภูเขายาวมาก ข้างในเป็นถ้ำใหญ่ยาวเหลือเกิน ในนั้นเป็นทองแท่ง ทองแท่งนี้ความกว้างหรือความหนาของแต่ละแท่งประมาณ ๑ ฟุต ยาวจริง ๆ ประมาณ ๓ ฟุตแต่ละแท่ง และกว้างจริง ๆ ก็ประมาณฟุตเศษ ๆ วางเรียงเป็นตับเป็นกำแพงสูงเหนือหัวผมเป็นไหน ๆ สูง จริง ๆ ประมาณ ๑๐ เมตร วางเรียงกันนับเป็นแถวได้ ๑๐ แถว และยาวเกินครึ่งกิโลเมตร เป็นทองแท่งมหาศาล

ผมก็ตกใจ เอ๊ะ ต้องถามทองอะไร พอลองท่านเวสสุวัณว่า "ทองอะไรมาอยู่ที่นี่ และใครนำมาเก็บ?"

ท่านท้าวเวสสุวัณไม่ทันจะตอบ ก็มีเทวดา ๒ องค์เป็นเจ้าหน้าที่รักษาเป็นเทวดาชั้นจาตุมาหาราช แต่งตัวสีแดงประดับเพชร มาถึงท่านก็ยกมือไหว้ท่านท้าวเวสสุวัณ บอก

"ท่านครับ ทองนี้เป็นทองสำหรับพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าใครเป็นพระเจ้าจักรพรรดิขึ้นมาต้องขนไปให้เขา ถ้าใครจะนำไปนะ นำไปไม่ได้นะครับ"

ท่านท้าวเวสสุวัณก็บอกว่า "ฉันพาพระท่านมาดู ฉันไม่ได้มาเอาหรอก ไม่ได้มาขนทองของเธอ"

เทวดาทองสององค์ยกมือไหว้ท่านท้าวเวสสุวัณแล้วก็หลีกไป

ท่านท้าวเวสสุวัณท่านก็เลยบอกว่า "เอางี้ก็แล้วกันครับ ในเมื่อเจ้าของเขาหวง ผมพาพระคุณเจ้ามาชมว่าใ้ทรัพย์ใต้ดินมันมีมาก มากกว่านี้ เราก้ไปที่อื่นกันดีกว่า เขาหวงเราก้ไป"

ท่านก็พาไปความรู้สึกว่าไปได้ดิน ไปเจาะทองอีกแหล่งหนึ่ง คราวนี้ไม่ค่อยจะไกล ขึ้นมาทางเหนือจากบ้านนั้นตามถนนสายชุมพรระจวบ ถ้าเดินทางขึ้นมาประมาณ ๓๐ กิโลเมตร ๗ แล้วก็มีทางเดินออกไป ถ้าเดินผิวดิน ออกไปจากถนนเส้นนั้นห่างประมาณ ๘ กิโลเมตร ไปเจาะแหล่งทองคำธรรมชาติมหาศาลเลย โอโฮ...กว้างใหญ่ไพศาลมาก ปริมาณเนื้อที่ที่ทองธรรมชาติกองอยู่ ดูแล้วร้อยไร่เศษเกือบจะถึง ๒๐๐ ไร่และทองอยู่หนาเป็นเม็ดทรายธรรมชาติจริง ๆ สวยสูกรอร่าม

แต่บรรดาท่านทั้งหลาย จะพูดอะไรกันไปได้ในเมื่อสัญญาบอกเวลาปรากฏว่าหมดแล้ว ก็ต้องขอลาก่อน เรื่องทองนี่เอาไว้ฟังกันในคาสเซทหน้าต่อไป สำหรับเวลานี้ก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณื์พูนผล จงมีแต่ท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์